

Pod baldachýnem žlutých javorů

a jiné povídky o lásce, touze a (ne) pochopení

Veronika Holubcová

„Všem, kteří potřebují ve svém životě knihu.“

Obsah:

4	Madam Rosetta
10	Ukradená zmrzlina
13	Pod baldachýnem žlutých javorů
19	Dokonalý polibek
27	Myška za duši

Madam Rosetta

Převalil se na záda. Znovu civěl do stropu. Pokaždé, když zavřel oči, viděl jen a jen ji! Ale to nechtěl. Teď ne. Potřeboval mít čistou hlavu. Kdyby každé jeho civění zanechalo ve stropě malou díрку, už by tady to nechutné místo dávno nemělo střechu. Prožil tu tolik bezesných nocí. Těžko je spočítat. „Ach... probudit se ráno zase doma,“ blesklo mu hlavou. Doma ve Francii. Jaký mohl asi žít život, nenechat se tenkrát strhnou mladickou nerozvážností, touhu po dobrodružství, slávě a bohatství. Mohl si najít hezké děvče. Každý den by pro něho vařila něco teplého do žaludku a večer se k němu přivinula svým nahým tělem. Mohl založit i vlastní rodinu a neděle trávit procházkami po parku. Nechal by se zaměstnat někde v Paříži nebo možná raději na venkově v nějaké klidnější části Francie jako učitel. Nebo také mohl být už dávno po smrti. Zemřít jako žebrák. Od druhé varianty neměl dnes příliš daleko. A z plánovaného bohatství a slávy neměl už vůbec nic. Od počátku smrděla celá výprava jen utrpením a bojem o holý život.

Zakručelo mu nesmlouvavě v břiše. Někdo mu kdysi řekl, že i na hlad se dá zvyknout. Hloupost. Co je to hlad poznal na cestě za dobrodružstvím dřív, než se jevilo žádoucí a rozhodně si na něj do dneška nezvykl. Ten pocit prázdného břicha a neuspokojení mu lezl na nervy. Připadal si mnohem podrážděnější. Dlouhou dobu žil o sucharech a nezralých datlích. Tyto suroviny držely při životě jeho tělesnou schránku především na moři. Během

vykopávek toho podobně mnoho nepojedl, ale nějaký chabý přístup k potravě vždy měl. Poslední dobou se mu však jídlo nedostávalo vůbec. Někdy zalitoval, že nepatří k vojákům. Z takové pozice a se zbraní v ruce se dalo mnohem snáze vydobýt nějakou potravu nebo dokonce ženu, jako to dělala většina těch namyšlených zmetků v armádě. Neměl je rád od začátku. Už při plavbě od nich celá vědecká výprava zažívala nemalé naschvály a zjevné pohrdání. Jeho postavení zhoršoval i fakt, že na loď nastoupil jako pouhý student. Tady neznamenal víc než odpad. Takhle se musel spokojit s občasnou pečenou krysou a doufat, že nepojde na nějakou nemoc, na kterou měla sama předurčeno do týdne zdechnout. Na druhou stranu věděl, že vojenská uniforma nesla také svá rizika. Především v těchto dnech. Boj s hladem, žízní, otravným hmyzem a infekčními chorobami mu přišel méně bolestný, nežli boj na bitevním poli pod velením Napoleona.

Pamatoval si jasně den, kdy se vylodili v Alexandrii. Přes všechny útrapy, které je potkaly na moři, se jejich vědecká výprava dokázala rychle vzchopit. Dokonce i jím zahořel nový plamen nadšení. Egypt toho nabízel tolik k probádání. Z počátku se dostal k opravdu úžasným nálezům. Ale každý z nich nesl i svou daň v podobě záplavy potu, nesnesitelného tepla a zrněk písku v očích, nose a dalších útrebách. Poháněn touhou odejít z téhle války jako hrdina a velký objevitel se nehodlal nechat zlomit.

Brzy po příjezdu se rozdělili na dvě skupiny. První, složená převážně z techniků, architektů a stavitelů zůstala na pobřeží Alexandrie. Věnovala se hlavně mapování města a pátrání po zdrojích pitné nezapáchající vody, která nebude všem působit zažívací potíže. Dokonce tu postavili nemocnici. On sám patřil do druhé skupiny. Tvořené ostatními vědci, učiteli, badateli a přírodovědci. Jejich další cesta za poznáním vedla do města jménem Rosetta. Rozhodně tu nezažíval žádný luxus, ale žilo se zde snesitelněji než v Alexandrii. Fascinován řadou neznámých rostlin, živočichů i roztodivného hmyzu, který velmi brzy začal ze srdce nenávidět a neváhal ho již druhý den nemilosrdně zabít, žil svůj sen. Přestože přírodověda nebyla jeho hlavním oborem, nemohl zůstat ani k těmto objevům lhostejný a do svého zápisníku zakreslil nejednoho brouka či rostlinku. Za nejúchvatnější však považoval všechny ty stavby kolem. Strávil desítky hodin jejich přeměřováním,

zakreslováním a popisováním. Egyptská architektura a sochařské umění ho naprosto pohltily. Dokonce se začal učit i arabsky. Spíš to znamenalo nevyhnutelnou záležitost pro lepší dorozumění s místními obyvateli. Mezi své největší zkušenosti řadil pitvu mumie, při níž asistoval. Chvíli se zdálo, že svítá na lepší časy. Ale osud si s nimi krutě pohrál. V Abukirském zálivu přišli o loď. Šla ke dnu s většinou vědeckých přístrojů, knih, ale i zásob. Ten blázen Nicolas – Jacques Conté si myslel, že dokážou vše nahradit z místních zdrojů, ale atmosféra tu stále houstla. Nejhorší byli ti otravní mamlúkové.

Postupem času se dostal do Káhiry. Centra veškerého bádání, čemuž přispělo především založení Egyptského institutu. Francouzi zde vybudovali knihovnu, laboratoře, observatoř, muzeum... tady si připadal mnohem víc jako doma. Ale od chvíle, kdy zdrhl ten zmetek Gaspard Monge hlavní předseda senátu s tím zrádcem Napoleonem Bonaparte a nechali je tu napospas Angličanům dorážejícím z moře a Turkům útočícím z druhé strany, se ledasco změnilo. Jeho jediná láska naštěstí zůstávala ukryta za zdmi institutu, kde čekala, až se jí násilně zmocní angličtí uchvatitelé, zloději, vrazi... Ta představa ho mučila. Nedokázal se smířit s pomyslením na to, už ji nikdy nevidět, netrávit s ní hodiny času o samotě, nehledit její mrtvolně chladné tělo. Stala se jediným důvodem jeho bytí. Věřil, že ona je klíčem ke všemu.

Nasál vzduch do plic. Odporně to tu zapáchalo močí, potem a plísní. Rušil ho hluk z ulice. Další potyčka. Napětí stoupalo všude kolem. Nikdy tu nebylo úplně bezpečno. Ačkoli se místní obyvatelé zdáli z počátku apatičtí vůči jejich okupaci a ochotní se Francouzům jakkoli podřídít. Dnes to zajisté neplatilo. Ta banda umouněných Arabů není vůbec tak tupá, za jaké je z počátku pokládal. Přišli mu tak barbarští oproti Evropanům s tou jejich odlišnou muslimskou vírou a oblékáním do hadrů. Dnes moc dobře věděl, že od kteréhokoliv z nich může dost dobře dostat do držky nebo mít podříznuté hrdlo, pokud si nedá dostatečně pozor. Jen hlupák místní podceňoval. Moc dobře znali svoji drsnou zemi, uměli v tom chodit. A jak si jen cekl něco křivého o jejich Bohu, víře, ženách, pravidlech nebo čemkoliv jiném posvátném, vůbec se s tebou nemazali.

Potřeboval usnout. Načerpat alespoň z něčeho energii, a především chvíli nemyslet na to, co ho čeká příští dny a noci. Rozhodně to nebudou chvíle plné rozkoše s krásnou snědou dívkou. Tohle ho může stát místo i život. Ale to riziko, že už ráno neuvidí vycházet horké egyptské slunce se den za dnem stupňovalo i bez jeho přičinění. Smrt mu doslova olizovala chodidla. Neměl nejmenší chuť zemřít tak krátce po dvacátém roce života, ještě ke všemu tady v tom špinavém místě. Toužil zemřít jako stařec ve své vile u řeky, v posteli s nadýchanými saténovými peřinami a polštáři, v místnosti se zdobným kazetovým stropem z krásného dřeva a stěnami obtěžkanými drahými obrazy ve zlatých rámech. A především, než vydechne naposledy, foukne mu do obličeje studený vánek z otevřeného okna, u kterého bude stát jeho truchlící rodina, zdrcena tak vzácnou ztrátou. Tady po něm neštěkne ani pes! Možná skončí v hromadném hrobě nebo se stane potravou mrchožravých ptáků a nikdo se nad tím ani nepozastaví.

Zavřel unavené oči. Znovu je viděl. Orel, vlny, možná dlaň, oko... desítky obrázců... co sakra znamenají. Co, co! Kde je ten klíč k jejich čtení... netušil. Netušil ani zda je blízko. Zavrhovala ho. Nechtěla mu dát to, po čem tolik prahнул. Její největší tajemství. Taková byla. Krásná, chladná a tajemná... Madam Rosetta.

Odmítal se nechat odradit její pýchou. Rozhodl se pro její lásku riskovat všechno. Jen kvůli ní před tolika měsíci přijel. S její pomocí učiní veliký objev, díky němuž jeho jméno zaplní stránky v nejedněch novinách, historických i výpravných knihách. V nejlepším si i on sám bude jednou číst tyto listy na klidné terase při šálku odpolední voňavé černé kávy uvařené z čisté vody ne z těch zkažených splašků. Ponese titul profesor. A všichni si budou pamatovat muže, který přežil válku, zachránil vzácný objev a nebýt jeho odvahy a ochoty nasadit vlastní život, došlo by k jeho zmaru ve prospěch Anglie. Chtějí tento unikát jen sami pro sebe a chlubit se cizím potem. Nedejbůh, aby jeden z nich rozluštil tajemství hieroglyfů. Angličan! Ne tohle je jen francouzský objev. Patří Francii, stejně jako právo na další odhalení všeho, co skrývá. Klíč k nekonečnému množství dalších egyptských pokladů.

Už uteklo hodně vody v Nilu ode dne, kdy se dostal k opravdu nevídanému objevu. K něčemu, co mělo dozajista udělat velkou díru

v dosavadních poznátcích o Egyptě a jeho historii. Objevili ji při opevňovacích pracích pevnosti Fort Julien právě v Rosettě. Údajně ten objev učinil důstojník Bouchard, ale jistě ho na to musel upozornit někdo méně významný a on jen smlsl smetanu. To je úplně jedno. Byla nádherná. Tmavá kamenná stěla o rozměrech na výšku sto čtrnáct a na šířku sedmdesát jedna centimetrů. Pořádně tělnatá dáma. Miloval ji od prvního setkání. Nejpozoruhodnější na ní bylo, jak zaznamenávala tři druhy starodávného egyptského písma. Dva z nich zatím nikdo nedokázal číst. Třetí text psaný řeckou abecedou představoval poklad nejcennější. Hovořil o přepisu stejného textu do tří shodných verzí. Připomínalo to listování v cizojazyčném slovníku, který je měl dovést k rozluštění tajemství Egypta. Ukázalo se, že samotný překlad dalších dvou textů nebude tak snadný a zabere stovky možná tisíce hodin dalšího bádání. Ten, kdo je rozluští dokáže číst nápisy na pyramidách, hrobkách. Otevře se mu zcela nový svět k celé řadě nevídaných pokladů, ukrytých v útrokách horké pouště. Srdce se mu nad tou myšlenkou divoce rozbušilo.

Jenže, co když o starou dámu, jak ji sám rád nazýval, teď přijdou? Napoleon je fuč. Vykašlal se na celou expedici, na své vojsko, prostě na všechny. Doufal, že ho za svou drzost budou ve Francii lynčováni. Zrádce! Nyní jsou v kleštích. O všechno přijdou. O všechno. O vykopávky, objevy, Rosettskou desku a její tajemství, o svoji čest, někteří i o život. Odmítal to tak nechat. Oni si ji nezaslouží, ani jedna strana. Téhle dámě zakoupí jízdenku do krásné Francie. A až mu odhalí své přednosti, vrátí se zpět do Egypta pro mnohem cennější objevy. Ano, mohl snadněji utéct s jejím opisem. Ale to mu jeho hrdost nedovolovala. Šifru hieroglyfů rozluští on a nikdo jiný!

Věděl, že je to velmi smělý plán. Jak jen může takto korpulentní dámu nenápadně dostat ze zraků mnoha zúčastněných a přeplavit ji do bezpečí. Moře patří Anglii. Jedinou možností je ji ukrýt někde tady. A až se situace uklidní, dostane ji na loď a odveze za pomoci pašeráků. Musí ji zachránit. I kdyby se s ní měl ukrývat v temnotách několik let.

Z jeho pozice to byly hodně chabé představy. Sám to nemohl nikdy dokázat. Neměl peníze na jídlo, natož na podplácení chlapů, kteří mu pomohou žulové monstrum tajně přemístit. Pak by se jich stejně musel zbavit, aby nic nevyžvanili. Přemýšlel, zda opravdu dokáže zabít muže. Stále dokola

se přesvědčoval, že najde odhodlání ve správnou chvíli. Pro vlast. Pro vědu. Nakonec umluvil několik pochybných existencí na pomoc s krádeží. Pokusí se desku pod záminkou ochrany před nepokojí dostat do úkrytu.

Trhnul sebou a znovu úplně procítl. Z ulice se ozval úděsný řev. Rozpačitě si uvědomil, že je již ráno. Dle hluku usoudil, že dnešní den bude mnohem neklidnější než ty předchozí. Možná nebude na škodu využít vzniklý zmatek. Zvedl se z lůžka a oblékl se. Sáh po ušmudlaném hrnku a polkl doušek páchnoucí vody, která mu tu zbývala. To byla celá jeho snídaně. Byl připravený. Za dvě hodiny se má sejít se svými kumpány v uličce kousek od institutu. Ve městě sílil křik a hluk. Nahánělo mu to husí kůži a cítil zježené chlupy na temeni. Poškrábal si ošklivý zhnisaný bolák na lýtku, nasadil si notně prošlapané boty a vydal se ven.

K jeho znepokojení zjistil, že tohle nebude jen tak obyčejná potyčka. V ulicích se to hemžilo vojáky a Araby. Začal pochybovat, jestli se k cíli vůbec dostane. Přesto tohle je jejich šance, jak dostat poklad nepozorovaně do utajených prostor v jednom sklepení. Snažil se plížit podél budov. Prodíral se skupinkami prchajících lidí. Neměl nejmenší tušení, jak k tomu došlo, ale najednou se ocitl přímo v centru konfliktu. Tady už šlo do tuhého. Jak odtud? Chtěl se krýt, ale ucítil tupý náraz do hlavy. Možná zaslechl i něco spadnout. Ohlédl se. Kolem panoval zmatek. Mnoho mužů křičelo. Někteří rozhořčením, jiní bolestí... tady se umíralo. Scenérie připomínala jatka. Jeho levé oko cosi zastínilo. Pokusil se ho promnout. Cítil mazlavou tekutinou. Chtěl se podívat, čím ho to polili. S hrůzou však zahlédl na svých prsech krev. Podlomila se mu kolena. Krátkou chvíli ještě zvládl klečet a prohlížet si zmateně rudý pramínek stékající na jeho dlaně. Odpřísáhl by, že nyní zahlédl řešení celé šifry. Viděl to tam. Dokázal bez problému číst všechny tři texty Rosettské desky. Další rána. Tentokrát do zad. Zem se přiblížila. Padl obličejem do prachu ulice. Setmělo se. Už neviděl nikdy nic. Byl mrtev.

Ukradená zmrzlina

„Neslyšela jsi delegátku? Ničím nešustit!“

„No jo, no jo nejsem pitomá. Koho by napadlo, že se tím myslí i obal od nanuku?“

„Tu opici to zřejmě napadlo,“ řekl ironicky.

Prohlížela jsem si tu chlupatou bestii, která mě v tomhle spalujícím vedru připravila o ledovou pochoutku. Stála kousek od nás. U kovového plotu chránící turisty, před pádem do propasti a následným rozplácnutím na rozpálenou silnici. Cloumala mnou zuřivá chuť chytit tu potvoru a shodit ji dolů z útesu. Tahle dovolená stála za houby i bez zásahu toho zblešence.

Náš vztah s Patrikem byl zpackaný už dlouho. Věděl to on i já. Neměli jsme si co říct, každý žil svojí kariérou. Večer jsme se mýjeli nebo se vůbec nesečkali. Naše vzájemné smsky byly jen prázdným klikáním do mobilů bez špetky opravdového citu. Tento typ soužití se prý odborně nazývá: „Přechozený vztah.“ Přechozený vztah Googlu definuje jako vztah, ve kterém chybí vášeň, intimita a zájem o druhého... bla bla bla prostě to nikam nevede. Jo asi nevedlo. Každý z nás měl své vlastní plány, které příliš nezahrnovaly toho druhého. Ale stejně... za těch deset let chození si na toho druhého nějak zvyknete. Jeden z našich chytrých známých nám radil, pořídít si potomka. Větší pitominu nemohl vypustit. Naštěstí tuto poznámku ani Patrik nebral

příliš vážně. Po společné úvaze jsme se domluvili na delší dovolené. Tři týdny po Evropě jen my dva a pak se definitivně uvidí (po Evropě, protože jsme nebyli schopni se domluvit na jediné destinaci). Problémy začaly už na letišti, když Patrik zjistil, že nechal tašku s doklady pravděpodobně v taxíku. Hádky number one začala ještě dřív, než se naše zadnice odlepily od země. Naštěstí se nám podařilo uhnat toho pupkatého taxikáře po mobilu a za určitý obnos taštičku velice ochotně dovezl. V letadle to nebylo o moc lepší. Ten spratek za námi byl nesnesitelný. Neustále křičel, kopal do sedaček a drze odmouval své alternativní matce. Nechyběly ani mimořádně silné turbulence, díky nimž jsem si pozvracela novou halenku. Patrik ovšem rovněž nezklamal a hned druhý den výpravy ztratil nenávratně svůj mobil, což znamenalo miliony telefonátů z mého přístroje, jelikož jeho telefon disponoval zároveň i služební simkartou. Počasí se také proti nám spiklo. Snad za poslední dekádu nezažila Evropa tolik deště, bouřek a nárazového větru. V Itálii mi nesedly nějaké podivné ryby a celé tři dny jsem se pořádně nehnula z toalety. Ve Španělsku si Patrik při vystupování z autobusu ošklivě zvrtnul nohu a dnešní výlet na Gibraltar chce překazit tahle chlupatá opice.

Najednou jsem viděla rudě. Moje nervy byly na pochodu ze zpackaného volna a zachraňování nefungujícího vztahu. Mimo jiné se mi opět bouřil žaludek. Přestože byste řekli, že se na Gibraltar dorozumíte anglicky nebo alespoň německy, všechno jídlo na jídelním lístku bylo ve španělštině a já opět nedopatřením obědvala nějaké potvory z moře vytažené.

Popadla jsem dlažební kostku povalující se u mých nohou a mrštila jí po tom zatraceném zvířeti. Samozřejmě, že jsem ji netrefila. Zaprvé: nejsem zvířecí vrah. Zadruhé: neumím házet. Ta chundelatá koule se však rozeřvala na celé náměstí, zhoupala se na plotě i s našimi nanuky a mířila si to k nedalekému křovisku.

„Tak to teda ne do háje,“ zaklela jsem a chystala se rozeběhnout za zlodějem nanuků, který měl (dle mé nálady) dostat minimálně doživotí v nejbližší ZOO.

„Julie, co blbneš?“ Zněla mi někde za zády slova svého brzy, po zpackané dovče, ex.

„Jdu ti vybojovat zpátky toho nanuka!“ zaječela jsem.

„Nech ji, vždyť může být nebezpečná. Pojď, koupím ti... kruci.“

Koupí mi kruci? To znělo divně a na krátkou chvíli mě to donutilo přestat pronásledovat opici. Prudce jsem se otočila a obličejem narazila do čehosi smradlavého. Byl to takový šok, že mě to povalilo na zem a já dopadla tvrdě zadkem na dlážděnou cestu.

„Au.“ Vzhledla jsem nad sebe k tomu hnědému kolosu. Kůň? První, co mě napadlo, že tady útočí zvířecí gangy. Opice byla jen návnada a tenhle kůň, co mě knokautoval, mě chce připravit o drobné a zbytky důstojnosti. Pravda nebyla daleko. Na hřbetě toho útočného koně totiž seděl policista a rozhořčeně na mě cosi pokřikoval.

„Nerozumím ti ani slovo sakra. Chci jen zpět nanuk za tři éčka pro svého kluka, aby si nemyslel, že jsem totálně pitomá,“ škytla jsem a začala vzlykat, jako malá holka. Už jsem nemohla.

Náš zmatek samozřejmě neunikl kolem přihlížejícím, mezi nimiž byla i naše delegátka. Patrik mi pomohl na nohy a ta hodná mladá paní urovnala moje vandalské jednání. Vyvázla jsem jen s pokutou.

Patrik mě vzal na lavičku opodál, aby se mě pokusil utišit.

„Tak tohle je konec,“ fňukla jsem. Jak by nebyl? Desetiletý vztah, který nikam nevedl, dorazil policejní kůň.

„Konec čeho, ty Tarzanko?“ Patrik se najednou smál jako smyslů zbavený.

„Čemu se chechtáš?“ Neměla jsem sílu se už zlobit.

„Koukej támhle.“ Ukazoval k dětskému hřišti. „Tvoje Čita vypadá naprosto spokojeně.“ Na houpačce seděla ta opice. V každé ruce jednoho z našich nanuků a spokojeně si ládovala břicho.

A najednou jsme spolu zase mluvili, smáli se a cítili se uvolněně jako už dlouho ne. A naše dovolená? Hezká dovolá se dá strávit i za bezpečnými zdmi hotelového pokoje s dovázkou zmrzliny až k posteli.

*P*od baldachýnem žlutých javorů

Kroky ji vedly k lavičce ve stínu. Na chvíli musela zastavit, aby nabrala dech. Rozhlédla se. Taková nádhera. Jako by se sama ocitla na plátně mistra malíře. Vysoké javory se předbíhaly v dokonalosti a kráse barev listů. Kolem nedalekého jírovce poskakoval hlouček vřeštících dětí. Sbíraly lesklé kaštiny popadané na pečlivě zastřiženém trávníčku. Od rybníka o podál znělo hladové kvákání kachen. Netrpělivě čekaly na svůj příděl. Troušící se rodinky je tu pravidelně přikrmovaly sušeným pečivem. Z korun vzrostlých stromů štěbetali poslední houfující se ptáci, připravující se na dalekou cestu za teplým sluncem. Jediné, co rušilo tu idylku, bylo nepříjemné hučení vzdáleného fukaru na listí.

Znovu se dala do šouravé chůze pěšinou upravenou tak, aby kromě chodců vyhovovala i cyklistům, bruslařům a různým jiným moderním vozítkům, jejichž názvy nedokázala správně vyslovit. Vnuk jí nadšeně o těch mašinkách, na kterých se drží balanc, vyprávěl, ale stejně z toho nebyla moudrá. Měla spíš obavy, aby ji někdo na něčem takovém neporazil.

Konečně došla k cíli. Opřela hole o lavičku a ztěžka dosedla. Cítila se unavená. Dlouhé procházky už nejsou pro ni. Natož taková výprava, jakou absolvovala za posledních čtyřicet osm hodin. Tolik let tu nebyla. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Vnímala stejnou vůni přírody, kterou si matně

pamatovala z dětství. I dnes to byl její domov. I když ty kořeny byly dávno zpřetrhány, pořád sem patřila.

Znovu pohlédla do líbezné podzimní krajiny. Park prošel velkou modernizací. Musela uznat, že se jí to tak líbí. Předtím měl bezesporu také své kouzlo. Působil mnohem jednodušeji, divočeji než s lavičkami a odpadkovými koši ve světovém designu. Vlastně to býval jenom lesík kousek od sídliště. Nyní se honosí cedulí na vstupní bráně s ozdobným zlatým nápisem „Městský park“. Kromě spletitého množství cestiček tu vyrostla řada prolézaček, houpaček, pískovišť a různých jiných atrakcí pro děti. Někdo si s tím musel dát hodně práce. Jenom to takhle vymyslet. Za jejího dětství stačil jeden, dva stromy nebo rozvětvené keře, po kterých se dalo šplhat, houpat, skákat. Když čas od času křupla nějaká ta větev, nebyl to takový přestupek, jako když utrhnete šprycky na jednom z těch sytě barevných žebříků. Nebyla nutná revize nebo opravy stromu každých šest měsíců. Prostě si hrály v přírodě. Byly její součástí. Tahle jejich příroda je sice moc hezky udělaná, ale taková na její vkus už moc vyumělkovaná. No co, doba se posunula.

Cosí upoutalo její pozornost. „Ach,“ povzdychla si nahlas. Všechno se přece jen nezměnilo. Pár metrů od ní z hustého porostu vykukovala rozpadající se kamenná zídka. Čas k ní byl evidentně stejně neúprosný jako k ní. Zdálo se, jako by na ni při rekonstrukci parku zapomněli. Nebo se možná schovala do toho hustého křoví záměrně. Nechala ho tam vzrůst, poskytla mu příjemný stín a chlad právě proto, aby mohla zůstat taková, jaká je, ve své nenápadnosti. Ach, kolik vzpomínek v ní to místo vyvolávalo.

„Je ti zima?“ zeptal se jí tehdy.

„Ne, není,“ odpověděla nesměle a dívala se raději dolů pod nohy. Věděla, že se lehce třese, ale nebyla zcela schopná zorientovat se ve svých pocitech. Chladno jí bylo, to ano, ale zároveň ji zaplavovala dosud nepoznaná horkost. Třásl se jí nohy, ale ne zimou.

Najednou jí bez varování chytil za ruku. Instinktivně ucukla. Co kdyby jí tu někdo viděl? Je pravda, že zídka byla zastrčená až v zadní části lesíka. Vybrali si ji pro schůzku, právě kvůli její anonymitě. Ale přeci, kdyby to tak někdo zjistil. Především její otec. Zpráva o tom, že tu vysedává sama s tím

mládcem ruku v ruce v romantické krajině padajícího listí by ho příliš nepotěšila. Na tyhle věci měla ještě dost času. Určitě by dostala opaskem víc než kdy jindy. Otec nebyl vyloženě zlý, ale přísný, to ano. Měl jasný názor na pořádek, politiku, a především na slušné vychování svých tří dcer. Věděl, že do komunistické strany nikdy nevstoupí (i když jim to přineslo na řadu let tolik těžkostí, které mu v myslí a mladické nerozvážnosti vyčítala. Dnes si ho s odstupem času za to tolik vážila) a také věděl, že jeho dcery nejsou žádné poběhlice. Tímhle směrem byla dobře vychovaná.

Přesto... proč si s ním dala schůzku na té zídce? Moc se jí líbil, už pěkně dlouhou dobu. Tak proč sem chodila, když dělá drahoty? Zrovinka se možná připravila o příležitost stát se jeho milou. Tolik by to chtěla. Ale ne, to není správné. Nesmí podlehnout citům. Zakázala si to. I tak ji sem něco zavedlo. Touha po první lásce. Něco uvnitř tu chtělo být mnohem víc, než jí pravil její rozum. Jsi zrádkyně, šeptal jí v hlavě. Ale naopak cosi jiného jí napovídalo: Proč by sis měla zasloužit méně štěstí než ona?

Panovalo trapné ticho. Chlapec nechal ruku volně ležet mezi nimi a díval se kamsi do prázdna. Krev se jí hrnula do tváří. Sebrala odvalu a pomalu posunula prsty zpět k němu. Pochopil a její letmý dotek jí opětoval. V několika málo vteřinách se jejich ruce propletly. V žaludku jí kmitalo tisíce motýlích křídélek.

Zřejmě mu tím dodala odvahy. Zlomyslný svěží vánek kromě několika červenožlutých listů javoru uvolnil i pramínek jejich zemitě hnědých vlasů. Její milý se naklonil a zastrčil jí uvolněný pramen něžně zpět za ucho. „Moc ti to sluší,“ podotkl. Přisunul se ještě blíž a jemně ji políbil na rty. Takový prožila první polibek. Tady na té zídce zrady. Právě v ten okamžik zabodla nelítostně kudlu do srdce své nejlepší přítelkyni. Tenkrát byly s Inkou možná ještě něčím mnohem víc. To pouto mezi nimi bylo téměř sesterské. Znaly se od útlého dětství. Trávily společně každý den. Svěřovaly si všechna tajemství a dívčí strasti. Měla všechnu její lásku, kterou by ani jedné ze svých pokrevních sester v té době nedokázala nabídnout. Bylo tolik nespravedlivé, že se obě zakoukaly do stejného chlapce, jenž si nakonec vybral právě ji. Inka s ní už nepromluvila ani slovo.

Románek s Václavem bohužel neměl dlouhého trvání. Tatínek si stále urputně stál za svým. Odmítl vstoupit do strany. Jeho postoje a názory začínaly být podezřelé. Pamatuje si na den, kdy maminka plakala. Sbalili si jen několik málo věcí a vydali se na návštěvu jakési tety, kterou nikdy neviděla. Rodiče s ní o tom odmítali mluvit. Ještě netušila, že výlet, který otec nějakým způsobem zařídil, je vlastně útekem do Anglie, odkud se odmítal do Československa vrátit. Byla to nepříjemná a těžká cesta v nelehké době. Dlouho svého otce za to rozhodnutí proklínala. Znamenal však takovou autoritu, že nedokázala příliš vzdorovat. Zmizeli téměř bez rozloučení. Napsala možná stovky omluvných dopisů Ince i Václavovi. Zpět však nepřišel ani jeden. Nakonec šel život dál. Potkala báječného muže. Koupili domek. Založili rodinu. Prožila moc pěkný život. Nelituje jediného dne. Ale nikdy úplně nezapomněla. Na podzim vždy její myšlenky zabloudily právě k těmto dvěma lidem, které tu zanechala.

Celkem nedávno dostala od jednoho ze svých vnuků pozvání do kavárny. Udělali si společně velmi krásný den. Rozhodl se sestavit rodinný rodokmen a ona mu mohla být dobrou pomocnicí. Při tom všem vyprávění se dostala zpět ke své první lásce a nejlepší přítelkyni. Nevěřila, že si s někým tak mladým, jako byl Petr, bude moci tak lehce popovídat o svém dětství a mládí. Byla překvapená, jak je to pro ni příjemné. A on se zájmem naslouchal. Jejich nedělní čaje o páté se stali příjemnou tradicí. Právě Petra napadlo, že by mohli zkusit Inku najít a pokusit se o usmíření s nadhledem času. Z počátku se tomu nápadu bránila. Ale co může ve svém věku ztratit? Kolik jí zbývá ještě let? Deset, pět, možná jen rok. Není čas na urovnání starých křivd?

Petr jí ukázal moc sociálních sítí, a nakonec opravdu Inku našli. Souhlasila se schůzkou. Právě tady. V tom lesíku, kde společně sdílely své dětské sny a tajemství. Tady, kde ji zradila. Vnuk ji doprovázel na jejich dobrodružném výletě do Česka až k branám parku. I nyní cítila jeho starostlivý pohled v zádech. Zdálo se, jako by to všechno prožíval s ní. Ale tohle si potřebovala vyřídit sama.

Vítr jí lehce foukl do tváře a rozcuchal bílé vlasy. Přitáhla si blíž kostkovaný kabátek. Bála se toho shledání. Jaká bude? Poznáme se? Najdeme společnou řeč? Odpustí mi?

Prohlížela si kolemjdoucí a vyčkávala. Viděla děti stále skotačící pod baldachýnem žlutých javorů, jak křičí a dovádějí na hřišti. Kolem prošlo několik pejskařů a skupinek mladých lidí. Pár kroků od místa, kde seděla, krácel pěšinou starý muž, který zřejmě zrovna dokrmil kachny v nedalekém rybníčku.

„Helena?“ oslovil ji ten stařík.

Byla překvapená. Nečekala, že na ni promluví. Přesto mu odpověděla „Ano?“

„Tolik vody uteklo, co jsme se neviděli,“ povzdechl si starý muž.

Nechápala. Chvíli si starce prohlížela. Vlasy mu už roky téměř vzaly, zato prošedivělé obočí mu zůstalo a život mu do tváře vykreslil nespočet vrásek. A jako by jí to jméno vítr pošeptal nebo ta zídka na ni zavolala zpoza keřů. „Václave?“ Nevěřila svým očím. „A Ina?“ byla úplně zmatená.

„Mohu?“ ukázal směrem k lavičce.

Nesměle přikývla. Muž se pomalu posadil vedle ní.

„Inka bohužel nepřijde. Už jí to nohy ani mysl nedovolí. Podzim jejího života neúprosně plyne ke konci,“ smutně si povzdechl ten starý muž, který býval kdysi tak pohledným chlapcem. I nyní z něho vyzařovalo jisté kouzlo dávné vzpomínky. „Žije teď v domově. Snacha se o ni starala jako o vlastní matku dlouho. Je to hodné děvče.“ V jeho očích se možná zrcadlil hluboký smutek i strach, ale bylo tu i něco jiného, velmi důležitého... smíření.

„Moc mě to mrzí. Doufala jsem... přála jsem si ji ještě vidět.“

„Možná je lepší nechat si ty hezké vzpomínky. Ale budu ji od tebe pozdravovat. Kdo ví? Třeba to tam někde slyší,“ mile se na ni pousmál.

„Děkuji. Jak si na mě vůbec přišel?“ nemohla jinak než se zeptat. Tohle shledání bylo zcela nečekané.

„Syn mi řekl, že Inu někdo hledá. A když jsem se dozvěděl, že to jsi ty... tolikrát jsme spolu o tobě hovořili.“

„Odešli jsme tak daleko. Ina neodpovídala na mé dopisy. Ani od tebe žádný nepřišel. Zmizela jsem bez jediného slova...“

„Víš, jaká byla doba. Žádné dopisy z Anglie nechodily. Tolik jsem se o tebe bál. Tehdy jsem šel za Inou a uprosil ji, aby nám to odpustila... Asi po měsíci jsme se dozvěděli, že jste celá rodina emigrovali. Od starého Koutného

jsme dostali nějakou adresu, kterou mu tvůj otec svěřil, ale kdo ví, jestli byla správná. Psali jsme ti dopisy společně. Mlčela jsi a čas plynul... Pak přišlo léto v šedesátém osmém a spousta nejistoty,“ ztichl a zdálo se, že váhá. Nakonec znovu promluvil. „S Inkou jsme se o dva roky později vzali.“

„Opravdu?“ upřímně se podivila, ale z jejího srdce, jako by odešla zvláštní tíha.

„Máme tři děti a čtyři vnoučata,“ usmál se tak nějak sám pro sebe, ale velmi spokojeně. „Zlobíš se?“ optal se nejistě.

Upřímně byla celým tím shledáním hodně rozrušená. Nebyla si jistá, jak reagovat. V hlavě měla tolik neuspořádaných myšlenek. Potřebovala se uklidnit. Vzhlédla vzhůru do té pestrosti barev. Nechala vítr, aby s útěchou pohladil její tvář. Bylo to uvolňující. Opatrně přisunula svoji ruku k té jeho a chytla ho stejně nesměle jako před řadou let tady na té zdi. Jak jen by se mohla hněvat. Věděla jistě, že i když se s Inou už neuvidí, je všechno, jak má být.

*D*okonalý polibek

Tak jo, hlavně koukat před sebe. Zhluboka dýchat. Jasně, všichni kolem se dívají. To bude zase trapas... klid. S tím se zvládnou vypořádat. Nádech. Výdech. O nic nejde. Je to jen polibek. Za chvíli to bude za mnou. Nic víc než polibek. No jo, ale jaký?! Jeden z těch absolutně nejdůležitějších, radící se do přísně stanovené kategorie prvních polibků. A tady je nutné splňovat veškerá kritéria dokonalosti. Nesmím to pokazit! Někdo by mohl lhostejně podotknout, že téma prvních polibků zbytečně nafukují. Komu na líbání záleží? No, mně rozhodně ano!

Ve svých čtrnácti jsem nemyslela prakticky na nic jiného. Všechny ty dívčí časopisy, zamilované romány a argentinské telenovely s dlouhými řasami zelené Esmeraldy byly napěchovány dokonalými polibky až k prasknutí. Popisují je jako nezapomenutelné, něžné, úhledné, přesně padnoucí ret na ret. Nelze ani opomenout, že vás líbá ten nejsvůdnější, zároveň i nejdrzejší frajer s mnohdy velmi pohnutou minulostí. Čáry máry a mávnutím kouzelného proutku nebo spíše polibku, tu máme oslnivého prince hodňouše. Kéž by!!! Přiznejme si, realita je kapku někde jinde.

Přestože máte důkladně nastudovanou teorii všech Bravíček a podobných íček, jejichž stránky nabízejí i detailní obrázkovou galerii s přesnými popisky a parametry toho dokonalého prvního polibku, dokonce

pečlivě trénujete na všech plyšácích a plakátech s celou kapelou Backstreet Boys (někdy pro jistotu i Spice Girls, abyste opravdu neponechali nic náhodě), stejně ten výsledek stojí za houby. No tak si všichni zavzpomínejme na svůj první francouzák... Blee přesně tak. Bylo to mokré, uslintané, nikdo nevěděl, co s rukama, nohama, rovnátky a studem zarudlýma ušima. Prostě jedním slovem nechutný. Vašemu partnerovi, jenž se nacházel na vrcholu puberty, ještě ke všemu rašil žlutočervený beďar na mastném čele. Tak, kde je ta chyba? V tuto chvíli je nezbytně nutné obvinít redaktory článků všech výše jmenovaných tiskovin, z šíření lži, mylných informací a tištění plakátů na nekvalitních snadno proslintatelných papírech. Jenže to v té době nikdo netušil.

Za druhé je třeba obvinít tu mrchu Dominiku! Přesně tak – Dominiku. Proč právě ji? Hned se k tomu dostanu. Ale abyste mě dobře pochopili, vraťme se k tomu, že teorii líbání jsem měla v osmé třídě zmáknutou naprosto špičkově. V každém líbacím testu mi vyšel profík. Nechápu, proč mi z redakce žádného časáku neposlali zarámovaný diplom. Věnovala jsem svůj vzácný čas i rozboru zážitků zkušenějších spolužaček. Nezahálela jsem a z toho dost mizerného kapesného si pořídila bloček s velkou červenou pusou, do něhož jsem zapisovala poznámky s náčrtky dokonalého prvního polibku. Zaznamenávala jsem samozřejmě jen to nejdůležitější! Třeba různé typy rtů. Domča tvrdí, že plnými rty disponoval žabí princ a nikdo nestojí o polibek od nafouklé ropuchy. Dále pak je tu pro a proti zavírání očí během líbání, desatero líbacích chyb, v jejichž čele vyhlíží polibek leklé ryby... následuje řada sloupcových grafů, koláčových grafů, diagramů a jiné nedocenitelné postřehy, doplněné ilustracemi, nespočtem pusinek či srdíček... Možná to časem vydám jako učebnici pro vyšší ročníky základní školy.

Neopomenutelným elementem byl i výběr druhého hráče, přesněji líbacího partnera. Důkladně jsem zmapovala všechny dostupné objekty z naší třídy a došla k jednoznačnému názoru: naši kluci jsou absolutně nepoužitelní! Minimálně polovina z nich mi svojí výškou sotva sahá k ramenům, což je nepřijatelná záležitost. Davidovi odstávají uši a Markovi smrdí z pusy přes půlku třídy. Mimo jiné vždycky, když ho vidím, vybaví se mi, jak dělá v jídelně mlýnek s plnou pusou bramborové kaše a chce se mi z toho zvracet. Vavřinec

to taky být nemůže, jen z principu pro to divné jméno. Kdybych to někdy někomu vyprávěla (a to já chci), mohl by snadno nabýt podezření, že jsem líbala osobu asi ve věku mého dědy. Pokud vezmu v potaz áčáky, to je jinačí materiál. Tam chodí vyšší kluci. Ale Pepčovi se teď dost často dělají na obličejí nechutný pupínky a Ondra je, jak by řekla moje máma, trochu mužnější... já bych řekla, že je tlustej jako sousedovic labrador. Jestli se do toho fakt opře, hrozí mi minimálně rozdrčení čelisti. Zbývá nám tedy jedině Honza. Ten se už údajně líbal dokonce s jednou holčkou z devítky ze sousední vesnice. To znamená, že nějaký zkušenosti má a budu v dobrých rukou, tedy spíše puse.

Teď už jen zvolit vhodné místo, kde dojde k tomu dech beroucímu perfektnímu prvnímu polibku a samozřejmě to načasovat. Školní výlet na Mácháč byl naprosto ideální. Kde jinde zažít to nezapomenutelné první líbání než v krajině romantického básníka Karla Hynka Máchy?

Zřejmě jsem nebyla jediná, kdo se těšil na líbačku na školním výletě. K mé smůle měl podobný plán i uhrovitý Pepča z áčka. Tušila jsem, že si mě zvolil pro své prvolibací pokusy už dávno před odjezdem. Ve známých školních prostorách se mu dalo snadněji odolávat a tajně doufat, že tím prvním bude opravdu Honza. Vlastně jsem si tím byla stoprocentně jistá. Museli jsme k sobě jednoznačně pasovat. On ostřílený líbací Don Juan a já teoretický líbací profík. Jenže to by to ta mrcha Domča nesměla všechno pokazit. Kéž by ty neštovice dostala už tenkrát. Nenávidím Dominiku!

Nevzpomenu si, jakou potrhlou hru jsme s klukama v naší zatuchle páchnoucí chatce hráli nebo jestli jsme se jen tak hecovali. Ale dost určitě si pamatuji právě onen okamžik, kdy čekám se zavřenýma očima a o závod bušícím srdcem na ten ret na ret padnoucí polibek právě s mým vyvoleným. A najednou blíz, slint, blee... otevru oči a místo zkušeného Honzy tam stál pupínkatý Pepča z áčka. Domču totiž napadl bezva nápad kluky prohodit. Ha, ha, ha... děsná sranda. Dlouho mi trvalo ten hrozný zážitek vytěsnit z mysli. Těžce jsem litovala, že během pročítání veškeré přípravné literatury, která nyní přišla naprosto vniveč, jsem nevěnovala čas i článkům navádějícím k praktikám voodoo, probodnutí kyvadélkem a podobným velmi užitečným pomstám. Samozřejmě, že si Honzu ukořistila sama pro sebe. Naštěstí se jí vymstilo přesně to rčení o božích mlýnech i bez mých laických čarodějnických

pokusů. Při jejich líbačce u záchodků je načapala učitelka matematiky. Zrovna tohle bylo mnohem horší než setkání s opravdovou živoucí čarodějnící. Kromě nekonečného proslovu o možnosti otěhotnění, ke kterému může bezprostředně vést líbání u hajzlíků na Mácháči, si vysloužili oba i třídní důtku a mimořádné cvičení z počtů.

I přes mé nevydařené poprvé jsem se odmítala jen tak vzdát, toho dokonalého polibku. Celou situaci jsem hodlala přebít myšlenkou, že o nic vlastně nešlo. Prvních polibků může být přece několik ne jenom jeden, to dá rozum.

Letní tábor jednoznačně musel být ideálním místem pro druhý první polibek. Mělo to jenom dva háčky. Náš oddíl tvořily z devadesáti osmi procent jen samé holky. Je pravda, že Mirka se zřejmě nebránila ani těmto pokusům a já zaručeně nejsem žádný srab, ale prostě nebyla můj typ. No a ty dvě procenta pokrýval pak náš vedoucí Tonda, připomínající svým zarostlým strništěm spíš mého obstarožního tátu a jeho mladší brácha Pepča z áčka. K tomu není třeba již nic víc dodávat, že ano.

Velkou naději do mého srdce vnášelo soustředění hokejového týmu jen o dvě řady chatek od nás. První polibek s hokejistou, to bude zaručeně ono. Domča pukne závistí. Jenže táborový vedoucí Tonda, jako by vytušil mé záměry. Rozhodl se nás denně drtit na kole nesmyslně dlouhými téměř čtyřicetikilometrovými trasami v těžkém terénu. Už jsem zmiňovala, že jsem byla na cyklistickém táboře? Vzhledem k tomu, že jsem zvyklá jezdit na kole maximálně k babičce, která bydlela o tři vchody dál a zpět, tak se volba cyklistického tábora pro mě neukázala jako nejlepší. Tuhle pitomost opět nemohl vymyslet nikdo jiný než Dominika. Na její popud jsem uprosila naše k tomuhle zabijáckému táboru a ta sketa si chytla dva dny před odjezdem neštovice. Fakt nejvíc na světě nesnáším Dominiku! Kromě Pepči jsem tady téměř nikoho neznala, a hlavně jsem neměla ani sílu někoho nově poznávat. Tonda ze mě dokázal během dne velmi úspěšně vycucat veškerou životní energii, jako nějaký cykloupír. Večer u táboráku jsem usínala totálně vyčerpaná opírající se o Pepčovo rameno. Takže, nejen že jsem byla jako páte kolo u vozu, ale i v jednom kuse ufuněná, upocená a ve finále bez hokejisty.

Celou devátou třídu jsem se svého druhého prvního polibku nedočkala. Jednoznačně byl na vině Pepča z áčka. Zřejmě považoval stékání mých slin po jeho rameni u táborákového ohně za nejhlubší vyznání lásky a od té doby všude rozhlašoval, že spolu chodíme. Taková blbost! Neměla jsem nejmenší chuť ani náladu zaobírat se nesmysly. Moje mysl se upírala úplně jinam. K výběru střední školy. Jasně to se zdá velmi rozumné. Jde přece jen o moji budoucnost. To rozhodnutí, čím budu dalších padesát nebo šedesát let, musím nutně učinit v patnácti. V tomto věku zaručeně každý puberták přesně tuší, kam chce směřovat vlastní život. Moje směřování mělo zcela jasný cíl. Najít ten ideální první středoškolský polibek. Odmítala jsem udělat podobnou chybu jako s táborem, proto jsem se rozhodla, že nepůjdu na peďák plný holek a zaručeně si nebudu vybírat stejnou školu s Dominikou! Rodiče příliš nerozuměli mé náhle touze jít na stavebku, ale podařilo se. Dokonce jsem úspěšně složila přijímací zkoušky. Kolikátá pod čarou jsem skončila bylo naprosto irelevantní.

Dnes už jistě vím, že se nikdy nestanu architektkou nejvyššího růžového mrakodrapu s trojúhelníkovými okny v centru Prahy, jenž bude v letních měsících pravidelně navštěvován Madonou. Dost brzy se ukázalo, že stavebka není zase tak úplně vhodná škola pro mé budoucí zaměstnání. Místo toho, aby mě mé dospělácké okolí nechalo plně se soustředit na to, co bylo v tuto chvíli nejdůležitější (jednoznačně první dokonalý středoškolský polibek jako z Beverly Hills 90210), tak mě všichni prudili s reparátem z matematiky. Pepča z áčka, tedy nyní již Pepča ze stavebky, přišel dokonce s nápadem mě doučovat. Výsledek se velmi podobal naší nepovedené líbačce tenkrát na Mácháči. Jedinou útěchou mi bylo, že se ani Domča neukázala jako budoucí mozek národa, který bude vychovávat naše ratolesti k lepším zítřkům. V září jsme seděly opět v jedné lavici, jako dvě budoucí nadějně majitelky kadeřnického salonu.

Ten promrhaný rok studiem na střední škole mě sužoval. Proto jsem odmítala dál zahálet a s Domčou jsme dost pravidelně vymetaly všechny diskotéky v okolí Hradce. Jak moje mládí mizelo kamsi v zapomnění, první ideální polibek stále nepřicházel. Ne, že bych se od zkušeností z osmé třídy s nikým nelíbala, ale nějak to pořád nebylo ono. Můj první diskotékový polibek

byl snad ještě horší než ten úplně nezkušený. Ani si nepamatuji jméno toho borce, ze kterého táhla kombinace cigár a laciné vodky, ale zelené botasky, které mi zvládl pozvracet, na to už nezapomněly. Přišlo několik dalších kluků, několik dalších prvních polibků... polibek za internátem u popelnic, jako součást ulevování se ze školy, polibek v dešti, kdy nemáte pusy plnou jenom cizích slin, ale i dešťovky, polibek s vousáčem, jenž snadno připomínal olizování struhadla, polibek s týpkem s piercingem v jazyku... a já si začínala zoufat. Copak všechno to, co nám nabízejí v televizi nebo zamilovaných románech Danielle Steelové je lež? Je možné, že i božský Leonardo v Titaniku mohl líbat tak příšerně, že v samém zoufalství potopila tu loď do mrazivých vln oceánu sama Kate? Třeba je to opravdu hloupost. Když se nad tím zamyslím, líbání je vlastně jenom privilegium lidí. Viděli jste někdy líbat se zvířata? Samozřejmě, že ne! Představte si, jak se někde na okraji kanálu potkají dvě krysy a začnou se spolu muchlovat nebo nedej bože dvě kachny. Jak hloupě by to vypadalo a proč by takovou blbost vůbec praktikovaly? Dělají to jen lidé, a ještě si u toho vymýšlejí různé fantastické báchorky. Jsou to podobné lživé kecy, jako když vás lákají do první třídy: „Paní učitelka bude moc hodnoučká Terezko.“ Anebo: „Naučíš se spoustu užitečných věcí.“ To určitě. Paní učitelka se brzy ukázala nepříjemnější než opar a co jsem nutně potřebovala zažít, mi škola nedala. Jednoznačně ztracený čas postavený na lžích dospěláků. Stejně jako sny o existenci dokonalého polibku. Téměř jsem vše vzdala.

Jednoho večera se mě Dominika rozhodla vytrhnout z deprese a natřela mě celou na modro jako Avatara. Měla to být naprosto dokonalá maska na nějaký pošahaný maškarní ples. Nevím po kolikáté skleničce (lahvi) vína k tomu došlo a ani jak k tomu došlo. Možná v tom zase měla prsty Domča. Ale najednou se to stalo a bylo to dokonalé. Cítila jsem jeho sametové rty, jak se dokonale vpíjejí do těch mých. Vůně jeho parfému, vzdáleně připomínající nějaké exotické koření, mě oslňovala. Možná santalové dřevo. Ve vlasech splených gelem a zbytky té modré barvy, mě hladila něžná mužná ruka a druhá lehce svírala můj polonahý modrý pas. Bylo to ono. Ten dokonalý polibek, který vás vynese do nejvyšších galaxií. Jsem si naprosto jistá, že to množství vína, jež jsem ten večer vypila, na to nemělo nejmenší vliv. Existuje.

Zažila jsem to. Můj první dokonalý dechberoucí polibek s... s Marťanem! Ano, s Marťanem Marvinem a to doslova. Obličej měl natřený temně černou barvou. Hlavu mu pokrývala sytě zelená helma i s tím přilepeným košťátkem uprostřed. Na sobě měl karmínově červené dokonale padnoucí triko s dlouhým rukávem a džíny ve stejně rudé barvě. Svůj mimozemský outfit doplňoval sněhovými rukavičkami, adidaskami a zelenkavou sukýnkou, za níž měl zastrčenou tu malou pistolku připravenou kdykoliv odprásknout králíka Bugse Bunnyho. Teď jsem to věděla na jisto. Marťani líbají zaručeně nejlíp. Ten polibek byl nadpozemsky úžasný, nezapomenutelný a tisíckrát lepší než s jakýmkoli pozemšťanem.

Ale podobně jako na těch pohádkových plesech, po půlnoci vše skončilo. Přestože jsem si splnila svůj sen o dokonalém polibku, neměla jsem nejmenší pocit vítězství. Něco mi chybělo. Můj Marťan. Vůbec jsem netušila, kdo byl pod tou maskou. Dominika ani nepostřehla, že se na plese pohyboval kdokoli v podobném kostýmu. Nedokážu snad ani popsat, jak moc to bylo pro mě frustrující. Našla jsem něco, po čem jsem toužila od osmé třídy a zmizelo to i s tím neuvěřitelným mužem během chvíle. Kromě té úžasné opojné vzpomínky a pocitu absolutní bezmoci jsem neměla žádné vodítko, jak ho znovu najít. A já si to tolik přála. Domča ochotně obvolala několik známých. Někteří dokonce potvrdili přítomnost mimozemské bytosti mezi námi, ale nikdo si nebyl jistý, o koho se jednalo.

Zoufala jsem si. Teď, když jsem to okusila, bylo to ještě stonásobně horší, než když jsem nevěděla, jaké to je. Polibek s velkým P. Polibek, který vám rozvíří krev v žilách, v břiše vám rozkmitá stovky malých motýlích křídélek a srdce vám zalije opojná horkost nektaru vášně. Nádhera. Chtěla jsem ještě. Jenomže to nebylo na dosah. Co když už to znovu nezažiju?! Zmocňovala se mě panika.

Dominika mě chtěla nutně rozptýlit zapojením do příprav srazu ze základní školy – už po deseti letech. Neměla jsem nejmenší chuť vidět tváře svých bývalých spolužáků. Bavit se a být veselá. Předstírat, jaký žiju spokojený život v bytě jedna plus jedna s nejlepší kamarádkou. Ale Domča má nějaký zvláštní talent mě vždycky k něčemu donutit a moc moc moc jí za to děkuji. Proto tu je nyní se mnou jako můj svědek. Kdo jiný by to měl být než

tahle úžasná vědma, která to tušila od začátku. Už jsem zmiňovala, jak moc je Dominika super?

„Táži se vás Terezo Kroutská, berete si zde přítomného Josefa Nováka za svého právoplatného manžela...“ Vytrhl mě oddávající z mého vzpomínání. Zvedla jsem pohled a zadívala se do té tolik známé tváře mého nastávajícího muže, až se mi oči zalily slzami. Stojí tu přede mnou v galantním černém obleku a čeká dychtivě na náš první novomanželský polibek podobně jako na ten úplně první v chatce u Mácháče. A já teď vím, že mě bude líbat stejně opojně a sladce jako v kostýmu Martjánka Marvina na maškarním plese. Byla jsem tak dlouho slepá. Uhodli jste. Stojím tu ve sněhově bílých svatebních šatech s mým Pepčou z áčka a jsem nesmírně vděčná za to, že mě Domča donutila vyrazit na ten třídní sraz. Přišel tam především kvůli mně. Podobně jako do naší dívčí chatky v osmé třídě, stejně jako se přihlásil na stavebku, nebo když vyrazil v tom neuvěřitelně originálním kostýmu na maškarní ples. Vždy především kvůli mně. Ty roky ho změnily téměř k nepoznání, ale někde tam uvnitř to byl stále on. Jen jsem si nikdy neuvědomila, jak je to báječný a vtipný člověk. Na naše opětovné setkání vzpomínám s hřejivým pocitem v srdci. Celý ten večer byl díky němu senzační. Našla jsem mnohem víc, než jsem si jen mohla přát.

„Ano beru,“ a velmi ráda...

„Nyní si můžete vyměnit svůj první novomanželský polibek.“

*M**yška za duši*

Rychlovarná konvice svým hlasitým „klap“ právě dokončila svůj proces vaření. Do oblíbeného hrnečku s květinovým vzorem, který si uchovávala jako vzpomínku na dětství, vložila pytlík zeleného jasmínového čaje a zalila jej vroucí vodou. Ihned si uvědomila příjemnou vůni linoucí se kuchyní. Přetáhla si přes hlavu ten tmavě zelený svetr, co našla vloni pod stromečkem. Ne proto, že jí byla zima, nýbrž pro jeho příjemnou měkkost. Najednou měla pocit, jako by ji někdo něžně objal. Přesně to právě potřebovala. Přitáhla si překřížené ruce víc k tělu, aby ještě na krátkou chvíli umocnila ten pocit. Pak sáhla po hrnku s čajem a vydala se na terasu.

Otevřela velké skleněné francouzské dveře. Zasáhl ji příval čerstvého svěžího vzduchu. Bylo krátce po dešti. Nenamáhala se chůzí až k ratanové pohovce. Opřela se jednoduše zády o chladnou zeď hned u vstupu. Hrnek s horkým nápojem si přidržela oběma rukama, zavřela unavené oči a hluboce vydechla. Naslouchala zvukům okolí. Ze zahrady se z korun stromů ozývalo štěbetání ptáků. Zkoušela se zaměřit na jejich melodickou píseň a pokoušela se je rozeznat. Možná to zpívá slavík nebo kos... Ve skutečnosti neměla nejmenší tušení, věděla, že je to celé jen marná snaha vytěsnit všechny myšlenky ven z hlavy.

„Ahoj miláčku.“ Škubla sebou, když ucítila dotek na rameni a letmý polibek ve vlasech. „Promiň, nechtěl jsem tě vylekat.“

„Ne, to je v pořádku. Jen jsem tě neslyšela přicházet,“ pokusila se mu věnovat úsměv, ale nebylo to snadné.

„Jsi v pořádku?“ všiml si hned jejího smutku ve tváři.

„Ano, to nic není,“ lhala.

„Už zase?“ zeptal se tiše. Bylo mu hned jasné, co se stalo.

Souhlasně kývla hlavou. Věděla, že kdyby teď promluvila, snadno by ji přemohly slzy.

„Musíš z té práce odejít. Tohle není pro tebe. Podívej, jak ti to ubližuje,“ objal ji soucitně kolem ramen a přitáhl blíž k sobě.

Moc dobře si uvědomovala, jak báječného má muže. Většina jiných by její pochmurné nálady přešla mávnutím rukou, nebo co víc, vůbec by si jí nevšimli. Na druhou stranu ji mrzelo, že do jejich vztahu přináší svůj splín ze zaměstnání.

„Mám tu práci ráda. Budu v pohodě,“ zkusila.

On se však nenechal tak snadno odbýt: „Ne, nebudeš. Tohle se na tobě časem hrozně podepíše. Bereš si to všechno moc osobně. Jsi mladá a krásná. Tvůj život by měl být plný radosti a štěstí. A ne tohohle.“

Povzdechla si. Věděla, že má Vítek svým způsobem pravdu. Přesto měla potřebu se hájit. „Nebývalo to takové. To teď je to horší s tím covidem.“

„Jenže ten tu může být kdo ví jak dlouho. Zatím tě to vysaje. Co z tebe zbyde za dva, tři nebo pět let?“

„Já tu práci mám opravdu moc ráda. Hrozně mě to naplňuje. Když jsem dělala ve firmě zavřená v kanceláři s horou papírů, tak to bylo mnohem depresivnější. Tady mám pocit, že jsem skutečně potřebná, chápeš? Tak lidsky. Že dělám něco, co má smysl.“

Vzal jí hrnek z rukou, položil ho na stoleček opodál, aby ji mohl ještě lépe obejmout. „Jsi naprosto úžasná žena, Jindřiško. Ale nemůžeš se úplně rozdat. Musíš v první řadě milovat sama sebe. Protože pokud ty sama nebudeš v pořádku, časem ti dojde šťáva.“

Rezignovaně si ho prohlížela. Měl naprostou pravdu. Ale práce v domově pro seniory se nechtěla vzdát. Sama nikdy neměla moc dobrý vztah s prarodiči.

Nebo si na něj spíš nepamatovala. Bydleli daleko. Navštěvovali se zřídka a když zemřeli byla ještě poměrně malá. Ale tady je to jiné. Našla v té práci zvláštní zalíbení. Ano velmi těžko nesla přesně takové dny, kdy někdo zemřel. Tohle bylo přesně to, od čeho se nějak nedokázala oprostit. Každého z těch staříčkových lidí milovala. Upovídání babičky, které pro ni měly tisíc rad do života, do kuchyně, na zahrádku. Připadala si s nimi jako malá holčička. Bavilo ji s někým z nich zajít na zahradu, do altánu nebo jen tak sedět u jeho postele a poslouchat všechny ty životní příběhy, které vyprávěli. Kam se hrabou přeslazené telenovely, tlusté romány, nebo dokonce detektivky. Tohle byly opravdové příběhy ze života. Bylo v nich všechno, a ještě něco navíc. Tolik toho od těch lidí dostala. Lásku, důvěru, přátelství. A co mohla udělat ona pro ně jako sociální pracovnice? Vyslechnout všechny ty příběhy s pokorou a porozuměním, podpořit je v dokončení vlastních záležitostí, doprovodit je na kulturní akci, do kaple, sehnat jim vlnu na pletení nebo dobrou knížku, držet je za ruku při jejich konci, zajistit jejich řádný odchod z domova... Stačí to? Poslední dobou přibývalo hodně ležících. I tak měla pocit, že si zaslouží něčí zvláštní pozornost. Všechno to byli lidé s příběhem... lehčím či těžším. Snažila se je ve volných chvílích navštěvovat a mluvit na ně, číst jim knihu, noviny... co měli dřív rádi. A pak někdo z nich odešel. Věděla, že to musí přijít, ale najednou v srdci zůstala dírka... jedna, druhá, třetí... Kolik takových dírek může skutečně vydržet? Najednou se jí po tváři skutálela obrovská hrachovitá slza.

„A dost! Jdeme,“ zavelel a vlekl ji zpět do domu rovnou ke vchodovým dveřím.

Takovou reakci nečekala „Kam jdeme?“

„Rozptýlit tě. Dobít baterky. Udělat něco naprosto šíleného – třeba skočit bungee jumping, ukrást auto a objet s ním blok to je fuk, ale nenechám tě na to myslet.“

Musela se ušklíbnout. On a skočit bungee jumping. Vždyť se mu dělá špatně už na třetím schodě s průhledem v zábradlí. Podobně ani na kradení aut neměl povahu. Přesto vypadal nekompromisně, a tak ho mlčky následovala.

„Tak jo, obejdeme nejdřív auta na parkovišti u paneláků, třeba někdo zapomněl zamknout,“ řekl, když stáli před domem a hnal se k prvnímu vozu. „Počkej! Přece nemůžeme opravdu ukrást auto?“ zastavila ho a koutky jí cukaly pobavením, jak její přítel ještě s uvázanou kravatou, v obleku, vykrádá automobily na místním sídlišti. Zaručeně bude nejslušněji vypadajícím lupičem, který tu kdy pobíhal.

„Vidíš, už myslíš na něco jiného. Funguje to. Klidně ho pro tebe ukradnu.“

„Já to po tobě, ale nechci,“ namítla pobaveně.

„Dobře, tak co by sis přála?“

„Opravdu nevím,“ opět povadla ve tváři.

Odmítal to tak nechat. „Mám nápad. Sedej do auta... Teda do našeho, pokud se ti tu nezamlouvá jiné víc,“ šibalsky pozvedl koutky úst.

Během chvíle se řítily k centru. Musela uznat, že byla zvědavá, co přijde. Zajisté ji vezme do kina nebo do vinárny. Ale jejich auto nakonec zastavilo před zverimexem.

„Chceš mi koupit kočku? Viš, že jsem alergická, že jo?“

„Kolik ti tento týden zemřelo klientů?“

Nerozuměla jeho otázce, tak docela: „Dva. Pan...“

„Takže dvě myši. Jdeme.“ Nenechal ji domluvit a vystoupil z auta.

Nejistě klusala za ním do obchodu. Tam bez jakéhokoliv dalšího vysvětlování koupil dvě bílé myšky. Na nic se neptala, tohle mělo být evidentně bláznivé odpoledne. Vrátili se zpět do vozu i se dvěma novými spolucestujícími a v několika málo chvílích se proplétali ven z města. Neměla odvahu se zeptat, co bude tohle za bláznivost.

Dojeli na okraj lesa kousek za městem.

„Vezmi je,“ ukázal na krabičku s myškami a otvíral dveře stříbrného volva.

Šli mlčky přibližně deset minut, než se zastavil. „Myslím, že tady je hezky, co ty?“

Rozhlédla se po lese. Vlastně ano, bylo to hezké místečko, tiché, blízko od louky, prorostlé maliním a vyzařoval tu klid. „Jako v ráji,“ poznamenala.

„Tak je vypušt,“ pobídl ji.

„Cože?“

„Vypušť ty myši. Bude se jim v tom maliní líbit.“

„Vždyť je tu něco sežere,“ polekala se.

„No a ve zverimexu si je koupí někdo jako potravu pro domácího mazlíka v terárku. To je koloběh života, lásko. Tady mají aspoň šanci utéct, a ještě si nacpat břítška tĕma malinama.“

Mrkala na něho v rozpacích.

„Za každou duší, která opustí svět v tvé práci, můžeš vypustit jednu myšku. Nech je odejít, stejně jako své klienty, své přátele. Udělala jsi maximum pro to, aby jejich poslední chvíle byly co nejpříjemnější. Pušť je na jejich další cestu a už to nech být.“ Při těch slovech ji jemně pohladil po ruce. Kývla. Otevřela krabičku a vypustila dvě chlupaté myšky do malého lesního ráje. Nejprve se krčily, klepaly a pak jedna vyrazila směle vpřed. Druhá ji brzy následovala. Chvíli je pozorovala. Ten nápad se jí zdál fér. „Dobrá, za každou duší jednu myšku a nechám to být,“ povzdechla si. „No a teď můžeme jet na ten bungee jumping,“ řekla s předstíranou vážností v hlase.

Lehce zezelenal. „Vážně bys chtěla?“

Rozesmála se na celý les. Vypadal opravdu vyděšeně, když se jí snažil vyčíst z tváře, jestli to myslí v žertu, nebo by to vážně chtěla zkusit. „Ne, opravdu ne, děkuji, ty blázínku. Víím, že bys kvůli mně nakonec stejně skočil, i kdyby ti bylo sebevíc špatně. Víš, co bych ale chtěla, když už jsme nakousli to bláznivé odpoledne? Abys mě vzal na druhou stranu města na pouť. Koupil mi ohromnou cukrovou vatu, vystřelil tu nejbarevnější růži z papíru, a nakonec si doma zapálíme voňavou svíčku, napustíme teplou vanu a v ní budeme usrkávat dobré bílé víno. Co ty na to?“

Pleskl se dlaní do čela. „Pouť, že mě nikdy nenapadne nic originálního. Zní to skvěle. Tak vyrážíme?“

Rychlovarná konvice svým hlasitým „klap“ právě dokončila svůj proces vaření. Do oblíbeného hrnečku s kvĕtinovým vzorem, který si uchovávala jako vzpomínku na dětství, vložila pytlík zeleného jasmínového čaje a zalila jej vroucí vodou. Ihned si uvĕdomila příjemnou vůni linoucí se kuchyní. Přetáhla si přes hlavu ten tmavě zelený svetr, co našla vloni pod stromečkem. Ne, proto

že jí byla zima, nýbrž pro jeho příjemnou měkkost. Najednou měla pocit, jako by ji někdo něžně objal. Přesně to právě potřebovala. Přitáhla si překřížené ruce víc k tělu, aby ještě na krátkou chvíli umocnila ten pocit. Usmála se sama pro sebe. Pak sáhla po hrnku s čajem a vydala se na terasu.

Zaslechla zvuk dveří, jak se vrátil z práce. V zádech cítila jeho pohled a čekala, až za ní přijde.

„Ahoj zlato,“ objal ji a políbil do vlasů. „Další smutný den z mnoha smutných?“

„Dnes ne... dnes se konečně dostavilo to rozptýlení, o které ses před měsícem tolik snažil,“ rozzářila se.

Nechápal. Pozorně si ji prohlížel. Vypadala nějak jinak. Mnohem krásněji než kdykoliv před tím. Přesto neměl pocit, že by změnila barvu vlasů nebo líčení.

Odložila hrnek s květinovým vzorem na stoleček. Vzala jeho ruce a obmotala si je kolem pasu tak, aby jednu jeho dlaň přitiskla na své břicho.

„Rozptýlení se vlastně dostaví až za osm měsíců, ale už teď se na něj těším. Myslím, že nám dnes začaly všechny babičky v domově plést čepičky a pan Mrázek vyřezává kolébku. Poznali to na mně dřív než já sama, ale jsem si jistá...“

Položil jí prst na rty, aby ji na krátkou chvíli umlčel. „Miluju tě,“ zašeptal a něžně ji políbil.

Poděkování:

Děkuji Lence, že četla, Leničce, že spala, Martině, že inspiruje a všem ze spisovatelského cappuccina za to, že jsou.

O autorce:

Veronika Holubcová se narodila v roce, kdy Patrik Swayeze začal na obrazovkách hříšně tančit s Jennifer Grey. S psaním si pohrávala už od základky, přispívala do středoškolského časopisu Tempus, především články o divadelních hrách hořického divadla. Vystudovala obor sociální práce a nyní se věnuje vzdělávání dětí. Její povídky se staly součástí e-sbírek [18 podzimních povídek](#), [15 povídek o \(ne\) lásce](#) nebo [O chlup lepší aneb 9 příběhů pro kočkomily](#). V listopadu 2022 jí vyšla povídka [Madam Rosetta](#) v online časopise Obscura. Veronika žije nedaleko Mladé Boleslavi s báječnou rodinkou a jedním neposedným psiskem. Miluje knihy a nevyzpytatelnost osudů knižních hrdinů.

Povídkovou e-sborník připravila a obálku navrhla Veronika Holubcová.

Korektury: Veronika Holubcová, [Martina Heš](#)

Ilustrace: Veronika Holubcová

Copyright ©: Veronika Holubcová 2022

Budu moc ráda, když mi napíšeš na email: holubcova.veronika@seznam.cz, jak se ti mé povídky četly.

